

Teremin: Řekněte pravdu.
Hoffman: Měl jsem dvě vafle.
Teremin: (reakce přístroje = lež) Přístroj říká, že lžete.
Hoffman: Možná to bylo včera.
Teremin: (reakce přístroje = lež) Snídal jste vůbec?
Hoffman: Ne.
Teremin: (reakce přístroje = lež) Něco jste ale měl.
Hoffman: Měl jsem dva panáky whisky.
Teremin: Takhle brzy ráno?
Hoffman: Mám problémy s pitím. Jsem alkoholik. (Smích.)
Teremin: To říkáte vážně?
Hoffman: Ne. Jenom jsem žertoval.
Teremin: Přístroj říká, že mluvíte pravdu.
 A teď z jiného soudku. Jste opravdu scenárista v Hollywoodu?
 (Vejde Goldberg a Schillinger.)
Goldberg: Něco pro tebe máme, Teremine.
Teremin: Já také. Goldbergu, tohle je Samuel Hoffman, scenárista z Hollywoodu. Hans Goldberg, můj manažer a přítel.
Goldberg: Dobrý den. (představuje) Joseph Schillinger, ředitel chicagského orchestru. Muž, který nikdy nepřišel dvakrát stejně oblečený.
 Veliký experimentátor. Hrál s orchestrem v jeskyních na Kavkaze.
Schillinger: Dobrý den.
Hoffman: Už jsem o vás slyšel.
 (Schillinger rozdá noty Tereminovi a Goldbergovi a také Hoffmanovi.)
Schillinger: Tak prosím, pánové.
Teremin: Vaše věc?
Schillinger: Ano.
 (Teremin převrací noty v rukou, zkoumá skladbu pozorně. Je jasné, že jak pro Teremina, tak pro Goldberga je běžné číst z not. Stará škola. Čtou noty, velice pozorně. Jako by četli dobrodružný román.)
Goldberg: Pozoruhodné.
Teremin: (zasměje se) Má to vtip.
Schillinger: Využil jsem vydržovaných tónů.
Teremin: Ano. Například tenhle tón.
Goldberg: Teď na něj koukám.
Schillinger: Táhne se celou skladbou.

Teremin: Výborný nápad.
Schillinger: Něco takového nebylo dosud v hudbě možné.
Teremin: Takt 137 - Polosnížené G?
Schillinger: To je čtvrttón.
Goldberg: (ukazuje na jiné místo partitury) Nekonečné crescendo. To se vám povedlo.
Schillinger: To je myšleno obrazně.
Teremin: Jak se ta skladba jmenuje?
Schillinger: První aerofonická suita pro tři tereminy, rytmikon a orchestr.
Teremin: Tónina?
Schillinger: Enharmonicky zaměněné Fes dur. Pro laiky E dur.
Teremin: Výborné. Pojďme to zkusit.
 (Rozestavuje tereminovy.)
 Ten nekonečný tón může hrát tady pan Hoffman.
Hoffman: Ne. Mám spíš sportovní nadání.
Schillinger: I hudba je svým způsobem pohyb.
Teremin: Je to jen jeden tón. Zkuste si to.
 (Postaví Hoffmana k přístroji.)
 Tak... Takhle rukou je výška tónu, takhle hlasitost. Vidíte, jde vám to.
Schillinger: Rytmikon si prozatím nahradíme psacím strojem.
Goldberg: Výborný nápad. Kdo na něj bude hrát?
Schillinger: Vy, Goldbergu.
 (Přinese Goldbergovi na stůl krásnou starou remingtonku. Mezitím se Hoffmanovi podařilo vyloudit první tón. Schillinger Hoffmanovi.)
 Báze.
Hoffman: Prosím?
Schillinger: Tónová báze. Držte to.
 (Schillinger od klavíru celou skladbu řídí.)
 Tak, pánové...
 (Začnou hrát... je to něco, co vzdáleně připomíná hudbu. Vše trvá asi tři minuty. Goldberg si tím vším není jistý. Pauza na konci skladby je dlouhá. Pak Teremin pojmenuje situaci.)
Teremin: Vynikající. (Všem se uleví. Hoffmanovi.)
 Váš teremin přeladím na basový rejstřík.
Hoffman: Děkuju.
Schillinger: Ještě zde chybí rytmikon, elektronické bicí...
 A potřebujeme rozsah tereminovoxu alespoň šest oktáv. Glissando přes šest oktáv.